

Relacions familiars a la xarxa social

Font: [Article al Diari Ara](#)

TRINITAT GILBERT (ARA CRIATURES)

Pares i fills es poden trobar a les comunitats virtuals, però això no implica que es tinguin més confiança. El diccionari defineix la paraula amistat així: “Lligam afectuós entre dues persones, nat d’una estimació i benvolença mutuels, i també afecció d’una persona envers una altra enfora dels lligams de la sang i de l’amor sexual”. Ara bé, el filòsof Francesc Torralba assegura que el concepte d’amistat s’ha transformat tan vertiginosament en els últims anys que té “molt poc a veure” amb aquell vincle de “mútua benvolença i de confidencialitat” que és l’essència de l’amistat. “Hi ha persones que presumeixen de tenir dos-cents amics al Facebook, però que quan estan malalts ningú no els va a veure. L’amistat s’ha convertit en una noció banal, en un bé de consum, en un concepte que pateix la idolatria del nombre. La qüestió és tenir-ne molts, com més millor, mentre que el que compta de veritat en l’amistat és la qualitat del vincle”. “La relació entre pares i fills ha d’estar presidida pel respecte, la confiança i la incondicionalitat – remarca Torralba- però NO pot ser ni ha de ser amistat, perquè és una relació asimètrica”. Així, precisa que “engendrem els fills i som responsables de la seva educació. Als amics no els engendrem. Als fills els acceptem tal com són. Els amics els escollim. Cap fill escull el seu pare i cap pare escull el seu fill”.

Mirem alguns testimonis:

Felip Ruiz. 48anys

El Felip Ruiz és amic e la seva filla Anna al Facebook. Ho és des que es va fixar que l'adolescent de casa passava hores connectada a la xarxa social. "Vaig voler mirar què hi feia, a qui escrivia missatges al mur. Va ser una manera de conèixer més les amistats que tenia". Al Felip li preocupa l'ús que els adolescents poden fer d'internet, per això fa temps que va eliminar la càmera web que havien tingut a casa. "Sobretot ho vaig fer a partir que van començar a aparèixer notícies estranyes sobre el mal ús de la càmera web". Per la seva banda, l'Anna, de 14 anys, està encantada de tenir afegit el seu pare a les amistats al Facebook. "Ens escrivim missatges, o li faig conèixer un enllaç de música que a mi m'agrada o li envio fotos fetes amb el mòbil. No tinc res a amagar-li perquè ens tenim molta confiança". Encara més, ella mateixa s'ha encarregat de crear el perfil de la seva mare al Facebook, i fins i tot l'hi penja fotos.

Cèlia. 18 anys

La Cèlia, de 18 anys, no comparteix la mateixa opinió: "Al Facebook els pares s'assabenten d'històries de la meva vida privada, que són només meves". Un dia, la Cèlia va posar l'opció al perfil del Facebook: "Estic en una relació" amb la icona d'un cor, i la pregunta immediata va ser: "Amb qui surts?" La Cèlia es va penedir moltíssim d'haver-ho fet perquè va haver de donar explicacions que no volia donar. I des de llavors vigila molt cada paraula que escriu al Facebook i les opcions que hi clica. I encara li va passar pitjor a una amiga seva, que va demanar permís per anar a dormir a casa d'una companya de classe, i al cap d'uns dies li van penjar al seu perfil les fotos de la festa que van muntar a la casa. "Ella només els havia explicat que se n'anaven a dormir juntes, no que hi hauria una festa, i esclar, pel Facebook, ho van veure". Tant en un cas com en l'altre, el pitjor és que els fills han de donar explicacions de temes de què no volen parlar amb els pares.

Carme. 45 anys

Arabé, la mare de la Cèlia, la Carme, diu que justament per això li va enviar la sol·licitud d'amistat al Facebook: va començar a sospitar que podia sortir amb un noi i no sabia amb qui: "A través del Facebook, llegint qui li escrivia més frases al mur, per exemple, ho vaig poder esbrinar". La Carme diu que té confiança en la seva filla i que no considera que hagi de controlar-li res, de fet, no li agrada ni tan sols la paraula "controlar", però afirma: "Hi ha coses que els pares hem de fer, encara que pensem que a nosaltres tampoc no ens hauria agradat que ens les fessin. A mi, per exemple, no m'hauria agradat que els meus pares m'haguessin llegit el diari i potser enten com se senten una mica els fills quan els llegim el que escriuen al Facebook". La Carme assegura que havia arribat a amagar el seu diari en llocs insospitats, com ara a sota del matalàs –"entre el matalàs i el somier"– perquè escrivia el que em passava i hi enganxava algunes fotografies. "M'hauria destrossat la idea de pensar que els pares me'l llegien quan jo no era a casa".

Iris de Sola. 19 anys

L'Iris de Sola, que té 19 anys, també ho té molt clar. "Sóc al Facebook des del 2008 i des de llavors ignoro totes les sol·licituds d'amistat dels pares, que me'n fan contínuament. M'hi nego. Els he dit més d'una vegada: "No us penso acceptar cap sol·licitud d'amistat perquè no vull que mireu res del que hi faig". És una cosa meva, que no té res a veure amb ells. I els pares no tenen més remei que acceptar-ho". L'Iris ho fa perquè al seu grup d'amics li han explicat històries que han passat entre pares i fills al Facebook. "Sé que els pares acaben sabent més coses del compte, per això no vull que a mi em passi. És una de les nostres converses habituals, amb els amics, parlar del Facebook i si hi tenim afegits els pares".

Totes aquestes experiències són algunes de les que hi ha entre pares, mares i familiars d'adolescents al Facebook. Ara bé, el filòsof i teòleg Francesc Torralba matisa el

concepte d'amistat de la coneguda xarxa social. "El Facebook pot ser un espai de transmissió d'informació, de coneixements i, fins i tot, de vivències i de sentiments, però l'amistat demana temps, trobades i, finalment, el cara a cara. L'amistat es demostra en les situacions difícils i exigeix el llenguatge gestual, a més a més de les paraules. Els pares i els fills es poden trobar al Facebook, però això no garanteix la qualitat del seu lligam. Els pares hem de fer l'esforç de situar-nos al seu món, però tampoc no hi hem de ser uns intrusos i per això és necessari que els deixem un marge de llibertat".

Torralba continua recordant: "La confiança entre pares i fills és bona, però també és legítim que els fills escullin altres confidents per revelar els seus secrets més íntims, per exemple, les seves amistats. Com a pares, ho hem d'acceptar". És per això que trien opcions com el Facebook, i que veuen com a espies els pares. Una altra història és que els pares vulguin ser amics dels fills a la vida real. Llavors entrem en un camp de terres movedisses: "Els pares poden relliscar en una permissivitat que serà molt nociva per al desenvolupament integral del fill". Pares i fills, poden ser amics al Facebook si tots ho accepten mútuament, però a la vida real, la relació entre pares i fills es regeix per uns altres paràmetres que no necessàriament han d'incloure la paraula amistat. Així, si abans, de petits, preguntàvem als companys: "M'ets amic", és millor no preguntar-ho, de grans, als fills, perquè la pregunta vàlida hauria de ser: "Fill, em tens confiança?"